

Juridiska fakultetskansliet

Finansdepartementet

Remiss: Nya tullrättsliga sanktioner och skärpta åtgärder mot utförsel av stöldgods, SOU 2023:99

1. Sammanfattning

Juridiska fakultetsnämnden vid Stockholms universitet tillstyrker betänkandet delvis enligt följande.

Det tullrättsliga sanktionssystemet:

- Fakultetsnämnden tillstyrker de ändringar som föreslås avseende de straffrättsliga sanktionerna. Det är positivt för systemets koherens att smugglingslagen och tullagen renodlas, vilket i sin tur leder till förbättrad förutsebarhet i systemet.
- Fakultetsnämnden tillstyrker som helhet den föreslagna reformen gällande de administrativa sanktionerna med vissa undantag. Merparten av de ändringar som föreslås framstår som väl avvägda i förhållande till grundläggande rättigheter och rättssäkerhetskrav. Det är också rimligt att det sker en namnändring för att återspegla den nya sanktionens räckvidd.
- Fakultetsnämnden finner att vissa delar av förslaget rörande det tullrättsliga sanktionssystemet bör bli föremål för ytterligare utredning och analys. Det gäller förslaget att slopa kravet på sakprövning av en oriktig uppgift. Det gäller också att det föreligger ett behov av ytterligare utredning kring sanktionskumulation och konsekvenserna för egendomsskyddet i synnerhet när det handlar om kombinationen förverkande och sanktionsavgift.
- Fakultetsnämnden avstyrker förslaget att dubbelprövningsproblematiken *inte* ska hanteras inom ramen för ett samlat sanktionsförfarande på så sätt som gäller på skatteområdet med en särskild lag om talan om skattetillägg i vissa fall. Den nya sanktionsavgiften kommer att kunna påföras i betydligt fler situationer än tulltillägg och det är därför svårt att förutse hur detta kommer att falla ut i praktiken, varför en lagstiftning som tar höjd för detta bör införas med lagen om talan om skattetillägg i vissa fall som förebild.

Juridiska fakultetsnämnden

Förverkande

- Fakultetsnämnden avstyrker förslaget om utökade befogenheter för tulltjänstemän avseende ett av utredningen tidigare lämnat förslag om s.k. självständigt förverkande. Denna nya form av förverkande framstår som betänkelig från ett rättssäkerhetsperspektiv och utifrån ett människorättsperspektiv, i synnerhet egendomsskyddet. Fakultetsnämnden finner vidare att fler befogenheter för tulltjänstemän av polisiär karaktär endast bör införas om det är absolut nödvändigt. En tydlig rågång mellan Tullverkets och polismyndighetens verksamheter är nödvändig för en effektiv brottsbekämpning.
- Fakultetsnämnden tillstyrker förslaget om att förverkad egendom ska kunna användas i utbildningssyfte m.m. i större utsträckning än vad som gäller idag, så länge det kan ske på ett säkert sätt.

Ett effektivare arbete mot utförsel av stöldgods

- Fakultetsnämnden delar Tullbefogenhetsutredningens slutsats att även utförsel av varor bör vara en prioritet för Tullverket och att utökade resurser ska tillföras Tullverket för detta ändamål.
- Fakultetsnämnden finner på ett övergripande plan att de reformer som föreslås rörande bekämpningen av gränsöverskridande tillgreppsbrott måste utredas vidare för att beakta de rättsliga möjligheter och utmaningar som föreligger beträffande detta arbete på EU-nivå och internationell nivå. Det är svårt att bekämpa denna typ av brottslighet enbart på den nationella arenan.
- Fakultetsnämnden ställer sig tveksam till att ett nytt brott införs, utförselhäleri. Syftet synes primärt vara att Tullverket ska ges nya befogenheter för att bekämpa gränsöverskridande tillgreppsbrottslighet samt av symboliska skäl. Av betänkandet framgår emellertid inte tydligt om det inte finns andra sätt att reglera detta på, såsom t.ex. genom utökade befogenheter att biträda polisen vid gränsöverskridande kriminalitet. Därtill bör skiljelinjen mellan Tullverkets och polisens befogenhetsområden förtydligas för att undvika konkurrenssituationer m.m. som kan hindra en effektiv brottsbekämpning, tillsammans med tydligare förslag om hur samverkan och samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter kan förbättras.
- Fakultetsnämnden avstyrker förslaget om ändringar i beslagshanteringen, som innebär att protokoll inte ska behöva upprättas när Tullverket har tagit egendom i beslag. Förslaget ger inte ett tillräckligt skydd för enskilda intressen och vidare måste förslaget utredas med beaktande av de risker som kan föreligga om en tulltjänsteman missbrukar sin ställning på något sätt.

Utredningens övriga förslag

- Fakultetsnämnden tillstyrker förslaget om förtida förstöring av omhändertagen egendom. Denna ändring bör införas så snart den nya lagstiftningen träder ikraft om så sker.

2. Övergripande synpunkter

Förslaget utgör till delar en nödvändig reform för att anpassa tullrättsliga sanktioner och regleringen kring utförsel av stöldgods till en ny tid. Reformen kan i vissa delar antas skapa bättre samstämmighet på området och därigenom främja förutsebarheten.

En noggrann genomgång görs av kriterier för kriminalisering och kriterier rörande införande av sanktionsavgiften, vilket grundar sig i en analys av människorättsskyddets tillämplighet, särskilt Europakonventionen. De olika förslagen i betänkandet skiljer sig åt beträffande djupet i den analys som ligger till grund för dem. Förslaget rörande sanktionsavgifter är byggt på en gedigen analys i ljuset av högre normer och framstår som väl avvägt. I utredningen presenteras såväl Tullverkets perspektiv som näringslivets. Detta är mycket bra, men när det gäller näringslivets perspektiv skulle det vara positivt om utredningen tydligare hade kunnat fokusera på de utmaningar som särskilt föreligger för små och medelstora företag.

I andra delar, som kommer att utvecklas nedan, behövs vidare utredning och analys. Detta gäller t.ex. utökade befogenheter med hänsyn till ett förslag om införandet av en ny form av förverkande, s.k. självständigt förverkande.

Det framgår i utredningens redogörelse för den praktiska tillämpningen av tullagstiftningen att denna i hög grad har automatiserats. Det förefaller som om merparten av de kontroller som genomförs hänger samman med att avvikelser flaggas av de IT-system som används i verksamheten. Frågan är om detta är ett ändamålsenligt sätt att använda dessa system på. Att i så hög grad förlita sig på att IT-systemen ska upptäcka felaktigheter och passivitet framstår inte som en lämplig arbetsmetod för att beivra brott på området.

Importen och exporten från tredjeland har tilltagit under senare år och det kan givetvis vara svårt och kostsamt att öka andelen anställda som ägnar sig åt fysiska och mer slumpmässiga kontroller samt underrättelseverksamhet.

Det är emellertid svårt att tänka sig att framför allt den allvarliga brottsligheten på området kan bekämpas genom att Tullverket främst ska förlita sig på en identifiering av avvikelser (*anomaly detection*) m.m. via de IT-system som finns tillgängliga (s. 240). I synnerhet torde en mer effektiv brottsbekämpning kräva en betydande underrättelseverksamhet för brottsbekämpande myndigheter som Tullverket på såväl nationell som internationell nivå. Detta gör sig gällande inte minst då världsomspännande och resursstarka kriminella nätverk och organisationer verkar med juridiska personer som täckmantel vid införsel och utförsel av varor. Vidare kan fientliga stater genom t.ex. organiserade brottsorganisationer destabilisera den inre säkerheten i landet genom införsel av olika varor, såsom vapen och narkotika. I det perspektivet krävs mycket mer än ett effektivt sanktionssystem. Det går inte att komma ifrån att personella resurser måste tillsättas av viss betydenhet. I denna del kan det vidare vara lämpligt att avvakta utredningen om översyn av underrättelseverksamheten (dir. 2023:150).

Det kan i detta perspektiv ifrågasättas om inte direktiven till utredningen varit för snäva.

3. Kommentarer till utredningens förslag

3.1 Det tullrättsliga sanktionssystemet

Utredningen föreslår en att smugglingslagen och tullagen renodlas, vilket gör systemet mer koherent och konsistent. Detta torde bidra till ökad förutsebarhet för enskilda. Icke desto mindre lämnas förslag till nya brott, vilket enligt utredningen dock ej innebär en ny kriminalisering. Dessa slutsatser framstår som helhet som rimliga i denna del.

Området för administrativa sanktioner föreslås utvidgas i en inte obetydlig utsträckning. Benämningen ”tulltillägg” ska vidare enligt förslaget ändras till ”sanktionsavgift”. Ändringarna framstår som ändamålsenliga och synes vara nödvändiga för att verkställa tullagstiftningen på ett effektivt sätt. Icke desto mindre reser några av förslagen vissa frågor.

I viss mån innebär de ändringar som föreslås sämre rättssäkerhet. När det gäller förslaget att slopa kravet på sakprövning av en oriktig uppgift, är det möjligt att detta är motiverat av praktiska skäl. Det framgår emellertid inte på vilket sätt så är fallet. Hänvisning görs till en utredning som pågår angående skattetillägg, men detta kan emellertid inte betraktas som ett självständigt argument. Skälen för detta skulle behöva förtydligas för att det ska vara möjligt att bedöma om denna försämring av rättssäkerheten är rimlig.

Den möjlighet att påföra högre sanktionsavgift vid upprepade fel på samma grund framstår generellt sett som en lämplig metod för att förhindra fortsatta överträdelser av tullagstiftningen. Godkända ekonomiska aktörer ska emellertid inte omfattas av sådana sanktioner. Mot bakgrund av tullagstiftningens komplexitet, den därmed sammanhängande ökade risken att göra fel samt betydelsen av internationell handel för den svenska ekonomin, framstår det som om detta förslag bör mjukas upp. Det framstår som rimligt att det inte i alla fall borde räcka med att en felaktighet eller passivitet sker två gånger, utan att det måste vara fråga om ett konstaterbart mönster från den aktuella aktören, så att det är möjligt att med viss säkerhet slå fast att fråga är om ett mer systematiskt beteende. I annat fall riskerar den aktuella lagstiftningen att slå onödigt hårt, särskilt mot små och mellanstora företag. Det är ju av särskild vikt att sistnämnda aktörer inte hindras från att importera och exportera varor av rädsla för kännbara sanktioner och andra straff.

I denna del vill fakultetsnämnden lyfta fram egendomsskyddets och proportionalitetsprincipens betydelse vid tullrättsliga sanktioner, inte minst då dessa kan påföras i kombination med förverkande av egendom. Detta har behandlats i såväl EU-domstolens som Europadomstolens praxis i flera mål (se t.ex. mål C-262/99, *Louloudakis* och *Mamidakis mot Grekland*, för en kommentar på svenska se t.ex. Fast Lappalainen, Katarina, Skattetillägget i stridslinjen – en studie i europeiseringen av svensk skatterätt i Bahr von, Stig, Björne, Gunnar, Fast Lappalainen, Katarina, Lodin, Sven-Olof (red.), *Sveriges skatter 1945 till 2015 – en Jubileumsskrift till Skatterättsliga klubben 70 år*, Jure förlag, Stockholm 2015., s.128 ff.). Dessa aspekter lyfts inte särskilt fram i utredningen. Utredningen diskuterar emellertid frågor om sanktionskumulation och skäligena sanktionsnivåer, vilket bygger på proportionalitetsöverbäganden. Det är emellertid viktigt att knyta an till högre normer som gäller genom unionsrätten och Europakonventionen och på vilket sätt de kan inverka på tolkningen av den föreslagna lagstiftningen.

Ett sätt att skapa bättre följsamhet med tullagstiftningen kan vara att ge tullombuden en starkare roll. Tullagstiftningen är komplex och det är inte möjligt att Tullverket ska kunna vägleda enskilda i alla fall. Det krävs att det finns kvalificerade aktörer som kan anlitas av företag som ägnar sig åt import och export. Det är därför av vikt att det ställs högre krav på tullombud framgent. Det finns troligen mycket erfarna och kompetenta tullombud som inte skulle ha de kvalifikationer som en ny lagstiftning skulle kunna innebära, men detta kan lösas genom att de aktörer som redan finns på marknaden tillåts vara kvar, och att kompetenshöjande åtgärder kan införas samt nya tullombud inte godkänns om de inte har de kvalifikationer som krävs. Fakultetsnämnden anser därför till skillnad från Tullbefogenhetsutredningen att särskilda kvalifikationskrav bör ställas på tullombuden.

Dubbelprövningsproblematiken ska enligt Tullbefogenhetsutredningen *inte* hanteras inom ramen för ett samlat sanktionsförfarande på så sätt som gäller på skatteområdet med en särskild lag om talan om skattetillägg i vissa fall. Som skäl för detta anges att det torde vara ytterst sällsynt att en dylik problematik i praktiken kommer att inträffa. Icke desto mindre har det utvecklats ett väl fungerande förfarande för att hantera dubbelprövning på skatteområdet som borde användas på fler områden. Även om det kan antas vara fråga om mycket få fall, kan det trots allt vara fråga om en allvarlig kränkning av en mänsklig rättighet, som därutöver är absolut. På så vis finns ett tydligt förfarande för de fall en dubbelprövning skulle aktualiseras. Som Tullbefogenhetsutredningen själv påpekar innebär ju den nya sanktionsavgiften att sanktionsavgift kommer att kunna påföras i betydligt fler situationer än tulltillägg (se t.ex. s. 316). Fakultetsnämnden menar därför att det är svårt att förutse hur detta kommer att falla ut i praktiken, varför en lagstiftning som tar höjd för detta bör införas med lagen om talan om skattetillägg i vissa fall som förebild.

3.2 Förverkande

Utredningen föreslår nya befogenheter för Tullverket och tulltjänstemän mer specifikt i förhållande till nya förslag rörande förverkande. De nya former av förverkande som utredningen förhåller sig till visar prov på en utvecklingslinje, som kan få negativa konsekvenser för såväl egendomsskyddet (art. 17 EU:s rättighetsstadga, första tilläggsprotokollet, artikel 1 Europakonventionen) som rätten till privatliv (art. 7 EU:s rättighetsstadga, art. 8 Europakonventionen). Utredningen lämnar inte dessa förslag självständigt, men synes förespråka dessa lagändringar genom att bygga vidare på dem utifrån ett tullrättsligt perspektiv genom bl.a. nya befogenheter för tulltjänstemän, som ska få alltfler polisiära befogenheter, vilket bland annat handlar om att genomföra så kallat självständigt förverkande. Av denna anledning finner därför fakultetsnämnden att det är nödvändigt att uttala sig rörande självständigt förverkande.

Ett självständigt förverkande ”förutsätter inte att det kan visas att någon har begått ett konkret brott”. Detta skulle enligt utredningen utgöra en mer generell bedömning om att det som begärs förverkat kan vara en brottsvinst (se s. 328). Ett exempel på detta kan vara att det vid en kroppsvisitation vid misstanke om smuggling påträffas stora mängder kontanter som varken kan knytas till det aktuella brottet eller till personens ”officiella” inkomster eller förmögenhet (s. 334).

Detta förslag framstår enligt fakultetsnämnden som betänkligt från såväl ett rättssäkerhets- som ett människorättsperspektiv. I denna del av utredningen görs ingen självständig analys med beaktande av detta. På så vis skiljer sig denna del av utredningen från den grundliga analys av dessa aspekter som görs beträffande sanktionsavgifterna.

Fakultetsnämnden finner att det föreligger stora risker med en ordning med självständigt förverkande. Det räcker inte med att det finns en befogenhet att förverka egendom enligt lag om det är svårt att förutse hur reglerna ska tillämpas, t.ex. om dessa ger alltför stort utrymme för godtyckliga bedömningar av enskilda tjänstemän vid en myndighet. Detta framgår t.ex. av Europadomstolens dom i målet *Hentrich mot Frankrike*. Är det stora summor som förverkas kan detta utgöra en kränkning av egendomsskyddet, i synnerhet som detta sker i kombination med tullrättsliga sanktioner (se t.ex. Europadomstolens domar i *Grifhorst mot Frankrike* och *Yaşaroğlu mot Turkiet*).

Om tulltjänstemän ska ges utökade befogenheter att förverka egendom som inte har en tydlig koppling ett konkret brott som har begåtts, måste såväl rättssäkerhetsfrågor, t.ex. rörande förutsebarhet och legalitet som frågor om mänskliga rättigheter, t.ex. egendomsskyddet utredas särskilt. Det kan diskuteras om det över huvud taget är lämpligt att införa nya former av förverkande på detta sätt. Fakultetsnämnden anser inte att förslaget har blivit tillräckligt utrett i denna del.

Fakultetsnämnden vill vidare lyfta fram den otydlighet beträffande rollfördelningen mellan polis och tulltjänstemän som förslagen, om de genomförs, kan ge upphov till (det framgår t.ex. av Tullverkets hemsida att det förekommer "vanliga missförstånd" om denna, se <https://www.tullverket.se/omoss/dethargortullverket/verksamhetochorganisation/verksamhet/vanligamissforstand.4.7df61c5915510cfe9e7fff4.html>). I betänkandet kommer detta till uttryck på flera håll; på t.ex. s. 335 anges att "Under utredningen bör en tulltjänsteman få använda samma tvångsmedel som en polisman" och på s. 341 där frågan om tulltjänstemans rätt att ta egendom i beslag behandlas framgår att "En tulltjänsteman bör därvid jämföras med en särskilt utsedd tjänsteman vid polismyndigheten".

Det framgår inte på vilket sätt det är lämpligt att tulltjänstemän tar över alltför polisiära uppgifter i sammanhanget. Detta kan vara problematiskt av flera skäl. Det föreligger typiskt sett skillnader mellan dessa yrkeskategorier, dels vad gäller samhällsuppdraget (se t.ex. s. 373) dels ifråga om skillnader i utbildningen till polis respektive tulltjänsteman. Är det med utgångspunkt i detta korrekt eller ens lämpligt att likna en tulltjänsteman vid en polisman? Om allvarliga överträdelser mot tullagstiftningen samt grov och organiserad brottslighet ska kunna bekämpas på ett effektivt sätt synes det vara av yttersta betydelse att det är så tydligt som möjligt vem som ska göra vad. En annan viktig faktor är hur detta uppfattas av enskilda, då skiljelinjen mellan vilka befogenheter som en tulltjänsteman respektive en polisman har blir alltmer otydlig. Detta måste även betraktas i en större kontext där även andra myndigheters och aktörers gränser i förhållande till polisen blir allt otydligare, vilket t.ex. gäller militär och ordningsvakter. Detta är viktiga frågor som Tullbefogenhetsutredningen tar sig an senare i betänkandet i kontexten utförelsehäleri. Icke desto mindre framstår utredningen i denna del som ofullständig. Fakultetsnämnden kan därför inte tillstyrka förslaget i denna del.

Tullbefogenhetsutredningen föreslår vidare en reform om hur förverkad egendom ska kunna användas i t.ex. utbildningssyfte i större utsträckning än vad som gäller idag, vilket framstår som klart motiverat för att kunna beivra överträdelser tullagstiftningen m.m., under förutsättning att det sker på ett säkert sätt. Fakultetsnämnden har inget att erinra mot detta förslag som sådant.

3.3 Ett effektivare arbete mot utförelse av stöldgods

Tullbefogenhetsutredningen konstaterar att den gränsöverskridande tillgreppsbrottsligheten är ett samhällsproblem. Denna utveckling har pågått under de

senaste decennierna. Fri rörlighet på den inre marknaden och internationell handel är ovärderligt för Sverige, men det finns baksidor, såsom den gränsöverskridande tillgreppsbrottsligheten. Nationella myndigheter är under tilltagande press och behovet av ett mer effektivt polisarbete såväl inom EU som internationellt ökar.

Fakultetsnämnden vill inledningsvis framhålla att Tullbefogenhetsutredningens betänkande är påtagligt nationellt inriktat. Det diskuteras i förhållandevis liten utsträckning hur polis och tull ska kunna agera gemensamt på den internationella arenan för att på ett mer effektivt sätt för att hantera detta mycket allvarliga samhällsproblem.

Reformer på området behövs i Sverige, men utan ett internationellt samarbete kommer denna gränsöverskridande kriminalitet inte att kunna effektivt bekämpas på ett tillfredsställande sätt. Detta perspektiv ges mycket lite utrymme i betänkandet, vilket också gör det svårt att utvärdera förslaget av de nationella åtgärder som föreslås, då det är svårt att få en uppfattning om vilket genomslag de tänkta nationella åtgärderna skulle kunna få. Kan t.ex. polisen och Tullverket arbeta mer effektivt inom ramen för det internationella samarbete, EU inkluderat, som finns? Finns det brister i hur detta samarbete regleras på den internationella nivån och inom EU? I så fall, hur bör regeringen driva dessa frågor i EU och internationellt för att på så vis bidra till en mer effektiv bekämpning av denna typ av brottslighet i Sverige?

Av Tullbefogenhetsutredningens betänkande framgår att det föreligger brister i den befogenhetslagstiftning som rör Tullverket, vilket innebär att Tullverket inte kan biträda polismyndigheten på det sätt behövs beträffande den gränsöverskridande tillgreppsbrottsligheten. Eftersom förmögenhetsbrott inte ingår i Tullverkets brottsbekämpande verksamhet föreligger svårigheter för Tullverket att agera när stöldgods förs ut ur landet. Vidare gäller att Tullverkets kontrollverksamhet är starkt inriktad på införsel av varor.

För att råda bot på denna problematik föreslås att ett nytt brott införs, utförselhäleri, vilket ska ge Tullverket nya befogenheter att bekämpa gränsöverskridande tillgreppsbrottslighet. Det påpekas vidare att det skulle ha ett viktigt symbolvärde att införa ett nytt häleribrott.

Argumenten för en kriminalisering framstår inte som helt övertygande. Detta gäller i synnerhet argumentet införa ett nytt brott för att det har symbolvärde. Detta framstår emellertid inte som det mest tungt vägande argumentet för en kriminalisering enligt förslaget. Det primära syftet synes vara att Tullverket ska kunna få utvidgade befogenheter för att bidra till en mer effektiv bekämpning av den gränsöverskridande tillgreppsbrottsligheten. Frågan är emellertid om detta motiverar ett nytt brott och om det är nödvändigt för att Tullverket ska kunna ges utökade befogenheter att på ett mer aktivt sätt bistå polisen vid denna typ av brottslighet.

Det framstår som rimligt att Tullverket ges tillräckliga befogenheter för att bistå polisen när fråga är om mer allvarlig gränsöverskridande brottslighet mer generell, såsom att hålla kvar personer vid gränsen i fall av misstänkt brottslighet för att förhindra att individer lämnar landet med stöldgods eller smugglar ut t.ex. vapen eller människor ur landet till andra länder, i väntan på att polisen ska hinna fram. Behövs det i så fall fler nya brott eller kan denna problematik lösas genom särskilda regler i tullbefogenhetslagstiftningen? Det sistnämnda alternativet är att föredra framför en kriminalisering, då risken för överlappning och andra olägenheter som en kriminalisering kan föra med sig kan undvikas.

Fakultetsnämnden vill, såsom görs ovan, återigen framhålla betydelsen av en tydlig roll- och ansvarsfördelning i det brottsbekämpande arbetet. Detta ges en betydligt mer gedigen genomlysning i denna del av betänkandet, men framstår alltjämt som något vagt i konturerna.

Det är av yttersta betydelse att det inte uppstår konkurrensproblem mellan de inblandade myndigheterna vilket istället kan bli ett hinder för en effektiv brottsbekämpning. Det finns också andra problem som detta kan vara behäftat med eftersom utförelse av stöldgods kan vara kopplat till andra brott, i synnerhet som detta ofta sker inom ramen för organiserad brottslighet. Det finns då en risk att brottsutredningen företas på ett sätt som kan vara alltför snävt.

Samverkan och samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter för att beivra gränsöverskridande tillgreppsbrott är av yttersta betydelse och det kan diskuteras om gällande reglering är tillräcklig och om den ger tillräckliga möjligheter för t.ex. informationsutbyte. I betänkandet lyfts beslagshandlingen särskilt fram.

Det föreligger t.ex. tekniska hinder för att Tullverket ska kunna dokumentera beslag innan de lämnas över till polisen (s. 469). Som lösning på det problemet föreslås att tulltjänsteman som tagit egendom i beslag vid misstänkt utförelsehäleri får lämna över egendomen till polismyndigheten utan att ett protokoll enligt 27 kap. 13 § första stycket har upprättats. En sådan ordning kan innebära betydande rättssäkerhetsproblem, vilket Tullbefogenhetsutredningen också redogör för.

Fakultetsnämnden avstyrker detta förslag, då det inte ger ett tillräckligt skydd till enskilda intressen och även kan hindra en effektiv brottsbekämpning om tulltjänstemannen gör fel eller missbrukar sin ställning på något sätt. Under senare tid har ju frågor om infiltration aktualiserats, d.v.s. att individer inom myndigheter, banker, försäkringsbolag m.m. kan vara del i ett gränsöverskridande brottsnätverk. I det perspektivet framstår det som viktigt att det föreligger krav på en utförlig dokumentation. Det bör för ändamålet vara möjligt att upprätta tillräckligt säkra system för informationsutbyte och datadelning mellan Tullverket och polismyndigheten.

Avslutningsvis, delar fakultetsnämnden Tullbefogenhetsutredningens slutsats att även utförelse av varor bör vara en prioritet för Tullverket. De resurser som behövs för detta bör därför tillföras Tullverket.

3.4 Utredningens övriga förslag

Fakultetsnämnden har inget att erinra om förslaget om förtida förstöring av omhändertagen egendom. Det är också rimligt att denna möjlighet kan införas så snart en eventuell ny lagstiftning träder ikraft. Detta torde också utgöra en rimlig besparing i förhållande till de ökade kostnader som krävs för att Tullverket måste prioritera även utförelse av varor framgent.

Remissvaret har på fakultetsnämndens uppdrag beslutats av dekanus, professor Jane Reichel. Yttrandet har beretts av docent Katarina Fast Lappalainen. Föredragande har varit utredare Karolina Alveryd. Yttrandet har expedierats av Juridiska fakultetskansliet.

Jane Reichel

Karolina Alveryd